

KOMENDA GŁÓWNA POLICJI

BIURO PREWENCJI I RUCHU DROGOWEGO

WYDZIAŁ NADZORU

NAD SPECJALISTYCZNYMI UZBROJONYMI FORMACJAMI OCHRONNYMI

ul. Puławska 148/150; 02-624 Warszawa; tel. 22 60 122 05 fax 22 60 134 97

bpird@policja.gov.pl

ES - 482/167/14/AJ

Warszawa, dnia 06 lutego 2014 r.

Pan Mikołaj BUŁAT

SECURCOM

Biuro Ochrony

Ratownictwo

Odpowiadając na pismo z dnia 3 stycznia 2013 r. L.dz. S-M 2014-01-03/01 dotyczące stanowiska Wydziału Nadzoru nad SUFO BPiRD KGP w sprawie sprawowania uzbrojonej ochrony zorganizowanej grupy turystów na terenie chronionym przez innego przedsiębiorcę koncesjonowanego w zakresie usług ochrony osób i mienia L.dz. ES-3520/3173/13/AJ oraz kolejnych wątpliwości w tym zakresie, ponownie informuję, że sposób postępowania firm ochrony w powyższej sytuacji nie jest prawnie uregulowany.

W związku z powyższym, nie jest możliwe wskazanie algorytmu postępowania wymienionych przedsiębiorców, który posiadałby swoje umocowanie w przepisach prawa.

Natomiast, jak należy sądzić nieakceptowane przez Pana, propozycje procedur możliwych do zastosowania w omawianej sytuacji, zostały już Panu przekazane w przywołanym na wstępie piśmie.

Niezależnie jednak od powyższego, w ocenie Wydziału Nadzoru nad SUFO BPiRD KGP istniejące po Pana stronie wątpliwości wydaje się wyjaśnić właściwa interpretacja art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. *o ochronie osób i mienia* (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221 z późn. zm.) a w szczególności użytego w nim pojęcia „miejsca publicznego”. W pierwszej bowiem kolejności wskazać należy, że przepis ten odnosi się do miejsca publicznego wyłącznie w takim zakresie, że znosi obowiązek uzbrojonego kwalifikowanego pracownika ochrony specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej do noszenia umundurowania lub ubioru sufo w takim miejscu.

Podjmując natomiast próbę sprecyzowania pojęcia miejsca publicznego, należy wskazać, że jest to miejsce ogólnie dostępne. Dla uznania danego miejsca za publiczne wystarczy stwierdzenie, że dostęp do niego ma bliżej nieokreślona liczba osób (każdy). Dostęp ten może jednak być ograniczony zarówno czasowo jak i mechanicznie, a niekiedy koniecznością spełnienia określonego warunku, np. posiadania biletu wstępu, przepustki poddania się kontroli pirotechnicznej albo zakazowi wnoszenia broni, jak ma to miejsce w Muzeum Historii Żydów Polskich. Ograniczoność dostępu do określonego miejsca nie musi oznaczać, iż nie jest ono miejscem publicznym. Bowiem to nie ograniczenie czasowe, mechaniczne lub inne, lecz charakter i właściwości danego miejsca powinny decydować o tym, czy jest ono publiczne, czy nie. Zasadniczą kwestią przy określaniu charakteru takiego miejsca jest to, czy jest ono dostępne dla bliżej nieokreślonej liczby osób i to niezależnie od tego, czy wstęp do niego jest wolny, czy nie.

Konkludując powyższe, Muzeum Historii Żydów Polskich należy uznać za miejsce publiczne, pomimo istniejącego zakazu wnoszenia broni na jego teren. Miejscem publicznym są również przywoływane przez Pana obiekty użyteczności publicznej, których definicja

została zawarta w akcie wykonawczym do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. *Prawo budowlane* (Dz. U. z 2013 r., poz. 1409) i nie porusza kwestii wykonywania zadań ochrony osób i mienia, która jest przedmiotem niniejszego stanowiska a jedynie wskazuje jakie warunki techniczne winny spełniać te obiekty. Uznać zatem należy, że sprawa zakwalifikowania Muzeum Historii Żydów Polskich do kategorii miejsc publicznych bądź obiektów użyteczności publicznej nie ma znaczenia dla kwestii realizowania usługi bezpośredniej ochrony fizycznej grupy turystów.

Odnosząc powyższe do postawionych przez Pana pytań, dotyczących sposobu wykonywania zadań ochrony z bronią przez uprawnionego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. *o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej* (Dz. U. poz. 628) należy stwierdzić, że w przypadku gdy właściciel lub zarządzający obiektem nie wyraża zgody na wstęp do obiektu przez osoby uzbrojone to uzbrojony, kwalifikowany pracownik ochrony fizycznej nie wejdzie do tego obiektu. Jak bowiem wskazano na wstępie wymieniony pracownik ochrony nie posiada takiej kompetencji ustawowej.

Inaczej przedstawia się sprawa realizacji ustawowo określonych zadań Policji, których wykonanie gwarantuje akt prawny o charakterze powszechnie obowiązującym, ustępujący jedynie Konstytucji RP. Art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. *o Policji* (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687 z późn. zm.) stanowi m.in., że jest ona formacją przeznaczoną do zapewnienia ochrony ludzi (wszystkich osób przebywających na terytorium RP). Natomiast podstawą do zapewnienia bezpośredniej ochrony fizycznej wycieczki przez kwalifikowanego pracownika ochrony jest umowa cywilnoprawna o świadczenie usług ochrony, która nie ma charakteru powszechnie obowiązującego i wiąże jedynie strony umowy. Informuję ponadto, że zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 7 ustawy *o Policji* policjanci wykonując czynności, o których mowa w art. 14 cyt. ustawy, mają prawo zwracania się o niezbędną pomoc do innych jednostek gospodarczych i organizacji społecznych, jak również zwracania się w nagłych wypadkach do każdej osoby o udzielenie doraźnej pomocy, (tylko) w ramach obowiązujących przepisów prawa.

Podsumowując powyższe, zaznaczyć należy, że w ocenie Wydziału Nadzoru nad SUFO BPiRD KGP nie stwierdza się sprzeczności pomiędzy przytoczonymi przez Pana przepisami art. 40 ustawy *o ochronie osób i mienia*, art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy *o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej* oraz treścią Regulaminu ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony muzeów i innych jednostek organizacyjnych podlegających obowiązkowej ochronie, podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury (Dz. Urz. MKiDN z 2002 Nr 5, poz. 77). Informuję ponadto, że możliwość wydania wymienionego regulaminu ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony wynika z art. 6 ust. 1 ustawy *o ochronie osób i mienia*.

W tym stanie rzeczy, stwierdzić należy brak podstaw faktycznych oraz prawnych do podjęcia jakichkolwiek działań kontrolnych w ramach nadzoru Komendanta Głównego Policji nad działalnością specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych, a także do podjęcia innych działań inicjujących proces legislacyjny. Niemniej jednak, jeżeli posiada Pan dodatkowe informacje, które nie zostały zawarte w pismach z dnia 2 listopada 2013 r. L.dz. 2013-11-02/01 i z dnia 3 stycznia 2014 r. L.dz. S-M 2014-01-03/01, które świadczą o fakcie popełnienia przestępstwa bądź wykroczenia to winien Pan o tym fakcie zawiadomić właściwe organy ścigania.

Z pozdrowieniami
NACZELNIK
Wydziału Nadzoru
nad Specjalistycznymi Uzbrojonymi
Formacjami Ochronnymi
Biura Prewencji i Ruchu Drogowego
Komendy Głównej Policji
K. Olejnik
podnisp. Katarzyna OLEJNIK

Wyk. w 2 egz.

Egz. Nr 1 – adresat,

Egz. Nr 2 – a/a.

POLSKA IZBA OCHRONY

Członek Założyciel
Klubu Europejskich Organizacji Branży Ochrony ESBOD

Siedziba:
00-236 Warszawa
ul. Świętojerska 5/7

tel 22 635-28-29, fax 22 746-92-91
e-mail: biuropio@pioim.pl
<http://www.pioim.pl>

Konto: Bank BGŻ S.A. PL 34 2030 0045 1110 0000 0237 8030

Warszawa, dnia 01.12.2014 r

L.dz.I/237/2014

**Minister Spraw Wewnętrznych
Pani Teresa Piotrowska**

Szanowna Pani Minister,

Polska Izba Ochrony, działając na zasadzie art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych, pragnie przedstawić pani Minister następującą kwestię, z prośbą o spowodowanie jej rozwiązania.

Przepisy ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 628), w art. 2 ust. 1 pkt 20, stwierdzają, że uprawnionymi do używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej są - pracownicy ochrony, uprawnieni do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.).

Uprawnionymi pracownikami ochrony wykonującymi bezpośrednio czynności związane z ochroną osób, zgodnie ze wskazaną wyżej ustawą o ochronie..., są pracownicy ochrony wpisani na listę kwalifikowanych pracowników ochrony (art. 26 ust. 1 pkt 3). Ich zakres uprawnień w zakresie użycia i wykorzystania broni palnej określa art. 36 ust. 1 pkt 5 tej ustawy.

Niektóre szczegółowe zasady wykonywania ochrony osób z bronią reguluje ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia. Dotyczy to zasad noszenia broni palnej, a mianowicie, art. 40, ustala zasadę noszenia broni palnej tylko wtedy, gdy pracownik ochrony występuje w umundurowaniu lub ubiorze używanym przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną (sufo), dopuszczając wyjątek wtedy gdy pracownik ochrony wykonuje zadanie ochrony osób w miejscu publicznym. W przepisie art. 41 ustala się dodatkowo zakaz noszenia broni palnej, a mianowicie pracownik ochrony nie może nosić przy sobie broni palnej, jeżeli wykonuje bezpośrednio zadania w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas trwania masowych imprez publicznych (do których odnosi się osobna ustawa).

Art. 41 również w tym wypadku nie odnosi się do pracowników SUFO którzy nie wykonują bezpośrednio zadań w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego

podczas trwania imprez masowych.... Tego też nie można pomieszać, bo np. wezwana grupa interwencyjna aby np. odtransportować osoby ujęte nie bierze udziału w zabezpieczeniu imprezy masowej i co do zasady jest wyposażona w broń palną bojową, tak samo jak ochrona osób która zabezpiecza osobę lub kilka osób w trakcie takiego wydarzenia i niema ona nic wspólnego bezpośrednim zabezpieczeniem imprezy.

Firmy ochrony, szczególnie działające w obszarze ochrony osób, zgłaszają poważne trudności w wykonywaniu zadań ochrony osób z bronią palną w niektórych miejscach publicznych. Są to przede wszystkim muzea i inne obiekty muzealne. Pracownik ochrony fizycznej, działający na podstawie polecenia ochrony osób nie jest wpuszczany na teren muzeum. Podstawą odmowy wstępu pracownikowi ochrony z bronią palną w celu wykonywania nieprzerwanej ochrony osoby lub grupy osób jest najczęściej powoływanie się pracownika obiektu użyteczności publicznej na regulaminy lub instrukcje kierowników obiektów. Tym samym uniemożliwia się mu wykonanie zadania, a firmie należyte wykonanie umowy zlecenia. W takich sytuacjach osoby objęte ochroną na podstawie umowy cywilnoprawnej najczęściej zmuszone są zrezygnować ze zwiedzania muzeum. Wynajmując firmę ochroniarską organizator wycieczki zakłada, iż pracownik ochrony będzie towarzyszył jej w trakcie trwania całej wycieczki. W przypadku gdy uniemożliwia się pracownikowi ochrony wykonywanie jego zadań (wszakże nie może zostawić broni palnej) wycieczka nie ma innej możliwości niż zrezygnować ze zwiedzania danego obiektu.

Bardzo często, choć nie tylko, chodzi tu o całe wycieczki zagraniczne, najczęściej obywateli państwa Izrael. Rodzi to określone negatywne skutki na kilku płaszczyznach. Niewykonanie planu wycieczki, niezadowolenie jej uczestników prowadzą do zaprzestania korzystania z usług firmy ochroniarskiej, negatywnych recenzji w Internecie, zmniejszenia liczby klientów z powodu złych opinii, roszczeń finansowych.

Zgodnie z systemowymi rozwiązaniami ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, uprawnienie do noszenia broni palnej jest w równy sposób nadane funkcjonariuszom, pracownikom i żołnierzom wskazanych tam służ państwowych, w tym samorządowych oraz pracownikom wskazanych instytucji jak i pracownikom ochrony.

Z uwagi na treść art. 41 ustawy o ochronie..., który *explicite* wymienia tylko jeden obszar aktywności na którym zakazane jest wykonywanie zadań ochrony z bronią palną oraz podmiotowo nadanymi uprawnieniami z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, można podsumować istniejący stan prawny stwierdzeniem, iż w braku wskazania przez ustawodawcę innych przypadków zakazu wykonywania zadań ochrony z bronią, istnieje domniemanie prawa do wykonywania przez pracowników ochrony zadań ochrony z bronią palną w pozostałych miejscach publicznych.

Wychodząc z zasady domniemania racjonalności ustawodawcy, należy stwierdzić, że gdyby ustawodawca widział uzasadnienia do wprowadzenia dalszych regulacji w tym zakresie, to dookreślił by np. takie kwestie jak; czy pracownik ochrony ma prawo do noszenia broni palnej w każdym czasie, czy uprawnienie do noszenia broni palnej może zostać ograniczone w stosunku do pewnych miejsc publicznych i jakich lub przewidział delegacje do rozporządzeń do szczegółowych regulacji.

Należy wskazać, że artykuł 5 ust. 2 pkt 4 lit. c ustawy o ochronie osób i mienia stanowi, iż do obszarów, obiektów i urządzeń podlegających specjalistycznej ochronie przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne (sufo) lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne ze względu na inne ważne interesy państwa należą w szczególności muzea i inne obiekty, w których zgromadzone są dobra kultury narodowej.

Do zakresu działania wewnętrznej służby ochrony tamże należy m.in. zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w granicach chronionych obszarów.

Jednak należy podkreślić, że cel i ustawowe uprawnienie pracownika ochrony wykonującego zadanie ochrony osoby udającej się do muzeum jest identyczny z zadaniami pracownika wewnętrznej służby ochrony muzeum lub pracownika komercyjnej firmy ochrony, której zlecono ochronę muzeum. We wszystkich tych trzech przypadkach, podmiotowe prawo do wykonywania zadań ochrony osób z bronią palną daje pracownikom ochrony wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej i polecenie pracownicze.

Trzeba również kategorycznie stwierdzić, że ustawowe prawo nie może być kwestionowane poprzez akty wykonawcze niższego rzędu czy regulaminy poszczególnych obiektów muzealnych.

Zgodnie z pkt 5 Rozdziału I Regulaminu ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony muzeów i innych jednostek organizacyjnych podlegających obowiązkowej ochronie, podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury (Dz. Urz. MKiDN z 2002 r. Nr 5, poz. 77), obowiązek zapewnienia ochrony spoczywa na dyrektorsze, który ma prawo wyboru formy ochrony z uwzględnieniem konieczności zapewnienia bezpośredniej ochrony fizycznej w czasie udostępnienia zbiorów. Uprawnienie do wydania tego aktu ma bezpośrednio swoje źródło w art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie osób i mienia. Postanowienie pkt 5 lit a Rozdziału II Regulaminu stanowi, że do szczegółowego zakresu działania specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych (sufo) w muzeach i innych obiektach muzealnych należy zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w ich granicach. Jest to powtórzeniem treści przywoływanej wyżej normy prawnej, zawartej w § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 1998r. w sprawie wewnętrznych służb ochrony (Dz.U.1999.4.31 z późn. zm.).

Należy stwierdzić, że żaden ze wskazanych przepisów, wydanych w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie osób i mienia, nie stoi w sprzeczności z równoległym podmiotowym prawem pracownika ochrony do wykonywania zadań z bronią palną w muzeach i innych obiektach muzealnych i osiagania tym samym przez obie strony prawem założonego celu ich działań ochronnych w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa życia i zdrowia osoby zwiedzającej.

W oparciu o wyżej wskazany przepis nakładający na dyrektora muzeum czy obiektu obowiązek zapewnienia ochrony, dyrektorzy muzeów wydają regulaminy z reguły zawierające zakaz wnoszenia broni palnej. Takie postanowienie regulaminu, z zasady konieczne i słuszne, jest traktowane jako podstawa prawna zakazu wejścia pracownika ochrony ochraniającego z bronią osobę lub grupy osób wchodzących.

Pozostaje to w sprzeczności z ustawowo określonymi uprawnieniami pracownika ochrony. Przedmiotowe postanowienia regulaminów należy uznać za w pełni słuszne, jednak wymagające uwzględnienia istniejącego stanu prawnego.

Jednym z aspektów poruszanego problemu agencji ochrony, związanego z wykonywaniem zadań ochrony w muzeach i obiektach muzealnych z bronią, co należy dodać, są przyjazdy wycieczek i osób prywatnych z Izraela lub osób narodowości żydowskiej.

Z odpowiedzi sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - p. Adama Lipińskiego na zapytanie poselskie nr 2841 w sprawie wycieczek do Polski młodzieży z Izraela z sierpnia 2007 wynika, że strona polska powinna uwzględnić wrażliwość Izraelczyków na kwestie bezpieczeństwa. Oficjalnym dokumentem regulującym działania strony polskiej i strony izraelskiej w zakresie przyjazdów edukacyjnych młodzieży izraelskiej do Polski jest Wspólna Deklaracja Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwa Spraw Zagranicznych Państwa Izrael w sprawie przyjazdów edukacyjnych izraelskiej młodzieży do Polski, podpisana dnia 11 września 2006 r. Choć dokument ogólnie stwierdza, że strona polska ponosi koszty związane z zapewnieniem bezpieczeństwa grupom młodzieży izraelskiej przebywającym w Polsce w ramach programów edukacyjnych oraz, że za kwestie te odpowiedzialne jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, to przyjazdy te z reguły wiążą się z zawieraniem dodatkowych umów cywilnych na ochronę komercyjną. Pracownicy ochrony muzeów, zakazując wstępu na teren muzeów pracownikom ochrony z bronią powodują naruszanie zobowiązań międzynarodowych.

W odpowiedzi na wcześniejsze wystąpienia firm w tej sprawie do kierowanego przez Panią Minister resortu (kopia pisma w załączeniu) stwierdzono, że problem jest poważny i wymaga rozpatrzenia. Jest to stanowisko słuszne lecz do tej pory nie poparte działaniem.

Należy podsumować, że niewykonywanie obowiązujących przepisów prawa poprzez stawianie regulaminów wewnętrznych ponad aktami ustawowymi i rozporządzeniami tworzy sytuację, w której brak jest pewności realizacji podmiotowych uprawnień pracowników ochrony na obszarze muzeów, sądów, banków, niektórych urzędów i innych miejsc użyteczności publicznej, w których kwalifikowany pracownik ochrony może się znaleźć z osobą, osobami, lub mieniem powierzonym jego ochronie z bronią palną. Pracownik ochrony, będąc podmiotem, od którego działań zależy zdrowie, a niejednokrotnie i życie osób, które ochrania winien móc korzystać z praw przyznanych mu na gruncie obowiązujących przepisów prawa w zakresie w nich przewidzianym.

Przedstawiając powyższe prosimy Panią Minister o spowodowanie w pierwszej kolejności spotkania przedstawicieli naszej Izby z przedstawicielami MSW i KGP oraz innych kompetentnych organów administracji-w celu omówienia rozwiązania przedstawionej sprawy.

2 poważaniem

Sławomir Wagner

Prezes Zarządu

zał. 1.

**MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Departament Zezwoleń i Koncesji**

Warszawa, dnia 26 listopada 2013 r.

DZiK-IV-6610-703/13/GR

Pan Mikołaj BUŁAT

W nawiązaniu do Pana pisma skierowanego do Komendy Głównej Policji, które wpłynęło do wiadomości organu koncesyjnego w dniu 20 listopada 2013 r., uprzejmie informuję, co następuje.

Zasady prowadzenia działalności w zakresie usług ochrony osób i mienia określa ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.) oraz przepisy wykonawcze do tej ustawy.

Minister Spraw Wewnętrznych jako organ koncesyjny uprawniony jest do kontroli działalności gospodarczej wykonywanej na podstawie udzielonej koncesji. W tym m.in. mieści się rozpatrywanie skarg na działalność pracowników ochrony zatrudnionych przez **koncesjonowane podmioty gospodarcze**.

Z nadesłanego przez Pana pisma nie da się jednoznacznie wywnioskować czy osoby, wykonujące obowiązki związane z realizacją usług ochrony osób i mienia na terenie obiektu: Muzeum Historii Żydów Polskich, byli zatrudnieni przez podmiot legitymujący się koncesją Ministra Spraw Wewnętrznych.

Jednocześnie należy podkreślić wagę przedstawionej sprawy, której wyjaśnienie, w kontekście obowiązujących przepisów, wydaje się konieczne dla prawidłowego realizowania usług ochrony osób, z bronią posiadaną przez przedsiębiorcę na podstawie stosownego pozwolenia.

Naczelnik
Wydziału do Spraw Kontroli Obsług Regulowanych
Departamentu Zezwoleń i Koncesji MSW
Agnieszka BRONISZ

Warszawa, dnia 27.11.2014r.

Sz. Pan
Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Na podstawie Art. 191 i 192 Regulaminu Sejmu RP niniejszym składamy na Pana ręce interpelację poselską skierowaną do p. Teresy Piotrowskiej – Ministra Spraw Wewnętrznych – w sprawie: **możliwości właściwego wykonywania usług ochrony fizycznej przez kwalifikowanych pracowników ochrony z bronią palną w niektórych miejscach publicznych.**

z poważaniem,

Józef Lassota

Anna Nemś

Lidia Gądek

Warszawa, dnia 27.11.2014r

Józef Lassota
Anna Nemś
Lidia Gądek
Klub Parlamentarny
Platforma Obywatelska

Sz. Pani
Teresa Piotrowska
Minister Spraw Wewnętrznych

INTERPELACJA

w sprawie: **możliwości właściwego wykonywania usług ochrony fizycznej przez kwalifikowanych pracowników ochrony z bronią palną w niektórych miejscach publicznych.**

Szanowna Pani Minister

Stosowana obecnie praktyka w muzeach, a także w niektórych miejscach publicznych jak sądy czy banki, w których Kwalifikowany Pracownik Ochrony z bronią palną może się znaleźć z osobą czy osobami chronionymi, lub mieniem powierzonym jego ochronie, powoduje, że nie jest on wpuszczany na teren tej instytucji. Pracownikowi ochrony fizycznej, działającemu na podstawie zlecenia ochrony osób, przez to, że nie jest wpuszczany na teren muzeum, uniemożliwia się mu wykonanie zadania, a firmie należyte wykonanie umowy zlecenia. W takich sytuacjach osoby objęte ochroną na podstawie umowy cywilnoprawnej najczęściej rezygnują ze zwiedzania muzeum. Bardzo często, choć nie tylko, chodzi tu o całe wycieczki zagraniczne, najczęściej obywateli państwa Izrael. Rodzi to określone negatywne skutki emocjonalne, niewykonanie planu wycieczek, roszczenia wobec firm ochrony.

Dotyczy to najczęściej osób z Izraela, w tym wycieczek do Polski młodzieży z Izraela. Oficjalnym dokumentem regulującym działania strony polskiej i strony izraelskiej w zakresie przyjazdów edukacyjnych młodzieży izraelskiej do Polski jest Wspólna Deklaracja Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwa Spraw Zagranicznych Państwa Izrael w sprawie przyjazdów edukacyjnych izraelskiej młodzieży do Polski, podpisana dnia 11 września 2006 r. Choć dokument ogólnie stwierdza, że strona polska ponosi koszty związane z zapewnieniem bezpieczeństwa grupom młodzieży izraelskiej przebywającym w Polsce w ramach programów edukacyjnych oraz, że za kwestie te odpowiedzialne jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, to przyjazdy te z reguły wiążą się z zawieraniem dodatkowych umów cywilnych na ochronę komercyjną. Pracownicy ochrony muzeów, zakazując wstępu na teren muzeów pracownikom ochrony z bronią powodują prawie bez wyjątku konsternację, uniemożliwianie realizacji programów wyjazdów do Polski (miejsca zagłady), niezadowolenie i opinie o istnieniu bałaganu, niespójności i niekonsekwencji działań różnych podmiotów w Polsce. Powstają negatywne opinie.

Przepisy ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 628), w Art. 2 ust. 1 pkt. 20, stwierdzają, że uprawnionymi do używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej są - pracownicy ochrony, uprawnieni do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.). Uprawnionymi pracownikami ochrony wykonującymi bezpośrednio czynności związane z ochroną osób, zgodnie ze wskazaną wyżej ustawą o ochronie..., są pracownicy ochrony wpisani na listę kwalifikowanych pracowników

ochrony (Art. 26 ust. 1 pkt 3). Ich uprawnienia w zakresie użycia i wykorzystania broni palnej określa Art. 36 ust. 1 pkt 5 tej ustawy.

Niektóre szczegółowe zasady wykonywania ochrony osób z bronią reguluje ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia. Dotyczy to zasad noszenia broni palnej, a mianowicie, Art. 40, ustala zasadę noszenia broni palnej tylko wtedy, gdy pracownik ochrony występuje w umundurowaniu lub ubiorze używanym przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną (sufo), dopuszczając wyjątek wtedy gdy pracownik ochrony wykonuje zadania ochrony osób w miejscu publicznym. W przepisie Art. 41 ustala się dodatkowo zakaz noszenia broni palnej, a mianowicie pracownik ochrony nie może nosić przy sobie broni palnej, jeżeli wykonuje bezpośrednio zadania w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas trwania masowych imprez publicznych (do których odnosi się osobna ustawa). Przy czym słowo „bezpośrednio” ma tu określone znaczenie, bardzo istotne w tym przypadku.

Art. 41 również w tym wypadku nie odnosi się do pracowników SUFO którzy nie wykonują bezpośrednio zadań w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas trwania imprez masowych.... Przykładem może być wezwana grupa interwencyjna aby np. odtransportować osoby ujęte, nie bierze ona udziału w zabezpieczeniu imprezy masowej i co do zasady jest wyposażona w broń palną bojową, tak samo jak ochrona osób która zabezpiecza osobę lub kilka osób w trakcie takiego wydarzenia i niema ona nic wspólnego z bezpośrednim zabezpieczeniem imprezy.

Zgodnie z systemowymi rozwiązaniami ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, przedmiotowe uprawnienie jest w równy sposób nadane funkcjonariuszom, pracownikom i żołnierzom wskazanych tam służ państwowych, w tym samorządowych oraz pracownikom wskazanych instytucji jak i pracownikom ochrony.

Z uwagi na treść Art. 41 ustawy o ochronie..., który *explicite* wymienia tylko tą grupę pracowników ochrony, którzy z uwagi na charakter wykonywanych czynności ochronnych z zasady nie mogą posiadać broni palnej, czyli takiej aktywności gdzie zakazane jest wykonywanie zadań ochrony z bronią palną oraz podmiotowo nadanymi uprawnieniami z Art. 2 ust. 1 pkt. 20 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej. Można więc podsumować istniejący stan prawny stwierdzeniem, iż w braku wskazania przez ustawodawcę innych przypadków zakazu wykonywania zadań ochrony z bronią, istnieje domniemanie prawa do wykonywania przez pracowników ochrony zadań ochrony z bronią palną w pozostałych miejscach publicznych. Wychodząc z zasady domniemania racjonalności, należy stwierdzić, że gdyby zachodziła uzasadniona potrzeba wprowadzenia dalszych regulacji w tym zakresie, to zostałyby dookreślone np. takie kwestie jak; czy pracownik ochrony ma prawo do noszenia broni palnej w każdym czasie, czy uprawnienie do noszenia broni palnej może zostać ograniczone w stosunku do pewnych miejsc publicznych i jakich lub zostałyby określone delegacje do rozporządzeń do szczegółowych regulacji.

Należy wskazać, że artykuł 5 ust. 2 pkt. 4 lit. c ustawy o ochronie osób i mienia stanowi, iż do obszarów, obiektów i urządzeń podlegających specjalistycznej ochronie przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne (sufo) lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne ze względu na inne ważne interesy państwa należą w szczególności muzea i inne obiekty, w których zgromadzone są dobra kultury narodowej. Do zakresu działania wewnętrznej służby ochrony tamże należy m.in. zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w granicach chronionych obszarów. Jednak należy podkreślić, że cel i ustawowe uprawnienie pracownika ochrony wykonującego zadanie ochrony osoby udającej się do muzeum jest identyczny z zadaniami pracownika wewnętrznej służby ochrony muzeum lub pracownika komercyjnej firmy ochrony, której zlecono ochronę muzeum. We wszystkich tych trzech przypadkach, podmiotowe prawo do wykonywania zadań ochrony osób z bronią palną daje pracownikom ochrony wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej i polecenie pracownicze. Trzeba również

kategorycznie stwierdzić, że ustawowe prawo nie może być kwestionowane poprzez akty wykonawcze niższego rzędu czy regulaminy poszczególnych obiektów muzealnych.

Zgodnie z pkt. 5 Rozdziału I Regulaminu ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony muzeów i innych jednostek organizacyjnych podlegających obowiązkowej ochronie, podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury (Dz. Urz. MKiDN z 2002 r. Nr 5, poz. 77), obowiązek zapewnienia ochrony spoczywa na dyrektorze, który ma prawo wyboru formy ochrony z uwzględnieniem konieczności zapewnienia bezpośredniej ochrony fizycznej w czasie udostępnienia zbiorów. Uprawnienie do wydania tego aktu ma bezpośrednio swoje źródło w Art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie osób i mienia. Postanowienie pkt 5 lit a Rozdziału II Regulaminu stanowi, że do szczegółowego zakresu działania specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych (sufo) w muzeach i innych obiektach muzealnych należy zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w ich granicach. Jest to powtórzeniem treści przywoływanej wyżej normy prawnej, zawartej w § 5 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 1998 r. w sprawie wewnętrznych służb ochrony (Dz.U.1999.4.31 z późn. zm.).

Należy stwierdzić, że żaden ze wskazanych przepisów, wydanych w oparciu o Art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie osób i mienia, nie stoi w sprzeczności z równoległym podmiotowym prawem pracownika ochrony do wykonywania zadań z bronią palną w muzeach i innych obiektach muzealnych i osiagania tym samym przez obie strony prawem założonego celu ich działań ochronnych w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa życia i zdrowia osoby zwiedzającej. W oparciu o wyżej wskazany przepis nakładający na dyrektora muzeum czy obiektu obowiązek zapewnienia ochrony, dyrektorzy muzeów wydają regulaminy z reguły zawierające zakaz wnoszenia broni palnej. Takie postanowienie regulaminu, z zasady konieczne i słuszne, jest traktowane jako podstawa prawna zakazu wejścia pracownika ochrony ochraniającego z bronią osobę lub osoby wchodzące.

Pozostaje to w sprzeczności z ustawowo określonymi uprawnieniami pracownika ochrony. Przedmiotowe postanowienia regulaminów należy uznać za w pełni słuszne, jednak wymagające uwzględnienia istniejącego stanu prawnego. Skoro powszechnym jest, że pracownicy ochrony wso lub firm komercyjnych muzeum traktują te zapisy jako skutkujące względem wszystkich bez wyjątku, to konieczne jest wprowadzenie zapisu np. o treści odnoszącej się do wcześniejszego zgłaszania i ustalania zasad dodatkowej ochrony osobistej wykonywanej przez pracowników ochrony z zewnątrz, lub legitymowaniu ochrony wchodzącej poprzez weryfikację legitymacji pracownika ochrony, oraz świadectwa broni wraz z legitymacją dopuszczenia do posiadania broni. Usunie to istniejący stan rzeczy.

Należy podsumować, że niewykonywanie obowiązujących przepisów prawa poprzez stawianie regulaminów wewnętrznych ponad aktami ustawowymi i rozporządzeniami tworzy sytuację, w której brak jest pewności realizacji podmiotowych uprawnień pracowników ochrony na obszarze muzeów, sądów, banków, niektórych urzędów i innych miejsc użyteczności publicznej, w których kwalifikowany pracownik ochrony może się znaleźć z osobą, osobami, lub mieniem powierzonym jego ochronie z bronią palną. Pracownik ochrony, będąc podmiotem, od którego działań zależy zdrowie, a niejednokrotnie i życie osób, które ochrania winien móc korzystać z praw przyznanych mu na gruncie obowiązujących przepisów prawa w zakresie w nich przewidzianym.

Pytania do Pani Minister:

1. Czy, zdaniem Pani Minister, obowiązujący stan prawny jest wystarczający dla wykonywania zadań przez pracowników ochrony w sytuacjach opisanych powyżej ?
2. Czy zamierza Pani Minister podjąć odpowiednie działania legislacyjne, lub inne (jakie?), tak, by pracownicy ochrony mogli wywiązywać się ze swoich zleconych zadań w sytuacjach opisanych powyżej ?

z poważaniem,

Józef Lassota

Anna Nems

Lidia Gądek

Kraków, dnia 15 maja 2015 roku

PROKURATURA REJONOWA W OŚWIĘCIMIU
32-600 Oświęcim ul. Żwirki i Wigury 1B.

Zawiadamiający: **Mikołaj Bułat**, zam. os. 2 Pułku Lotniczego 46/4, 31-870 Kraków,
reprezentowany przez pełnomocnika, **adw. Annę Kasolik**,
Kancelaria Prawna Adwokaci i Radcowie Prawni,
Pl. Szczepański 5/108, 31-011 Kraków

ZAWIADOMIENIE
o podejrzeniu popełnienia przestępstwa

Na podstawie art. 304 § 1 kpk na mocy udzielonego mi pełnomocnictwa, które przedkładam w załączeniu, niniejszym zawiadamiam o:

1. podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia w zb. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na szkodę zawiadamiającego Mikołaja Bułata przez pracownik WSO Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu, wezwanie na adres pracodawcy,
2. podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia na szkodę zawiadamiającego Mikołaja Bułata przez pracownik WSO Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu, wezwanie na adres pracodawcy,
3. podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 kk w zb. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na szkodę zawiadamiającego Mikołaja Bułata przez policjant, numer legitymacji:

W związku z powyższym wnoszę o wszczęcie postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie, ściganie sprawców czynów zabronionych oraz ujawnienie wszelkich istotnych okoliczności związanych z ich działaniem, a w konsekwencji wniesienie aktu oskarżenia do właściwego Sądu i jego popieranie w toku przewodu sądowego.

Jednocześnie wnoszę o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wskazanych w uzasadnieniu, w tym o zwrócenie się do Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu o udostępnienie i przesłanie nagrań z muzealnego monitoringu ukazującego przebieg opisywanego zdarzenia, a także dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań zawiadamiającego Mikołaja Bułata oraz zeznań następujących świadków:

1. Piotr Lesisz, [redacted]

na okoliczność przebiegu zdarzenia jakie miało miejsce 3 maja 2015 roku w Krakowie na terenie Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu, a to popełnienia przez sprawców czynów zabronionych, przekroczenia uprawnień tak funkcjonariuszy WSO jak i policjanta, gróźb kierowanych przez policjanta pod adresem zawiadamiającego oraz nieuzasadnionego użycia siły względem niego przez [redacted]

Wnoszę zarazem o ustalenie w toku prowadzonych czynności danych osobowych policjanta [redacted] które zawiadamiającemu nie są znane, za wyjątkiem uzyskanego od niego numeru legitymacji służbowej.

UZASADNIENIE

I. Ustalenie właściwości miejscowej

Właściwość prokuratury ustalono z uwagi na miejsce popełnienia przestępstwa (Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu), zgodnie z §58 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości Regulamin Wewnętrznego Urzędowania Powszechnych Jednostek Organizacyjnych Prokuratury z dnia 11 września 2014 r. Postępowanie przygotowawcze prowadzi lub nadzoruje jednostka określona zgodnie z odpowiednio stosowanymi art. 31-34 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.48)), zwanej dalej "k.p.k."

Zgodnie natomiast z art. 31 § 1 kpk miejscowo właściwy do rozpoznania sprawy jest sąd, w którego okręgu popełniono przestępstwo.

Mając na względzie powyższe, właściwą miejscowo jest Prokuratura Rejonowa w Oświęcimiu.

II. Okoliczności faktyczne

Dnia 3 maja 2015 roku zawiadamiający wykonywał wraz z Piotrem Lesiszem (Kwalifikowany Pracownik Ochrony nr legitymacji 0067278) czynności służbowe polegające na ochronie osób na terenie Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu na podstawie umowy zawartej pomiędzy zawiadamiającym (Mikołaj Bułat Securcom) a Jeff Seidel Ohel Avraham Foundation z/s w Izraelu.

Około godziny 8:15 zawiadamiający wjechał na parking Muzeum wraz z grupą osób, względem których wykonywał czynności ochronne oraz logistyczne. Polecił Piotrowi Lesiszowi pozostanie z grupą, sam zaś udał się do budynku Muzeum celem poinformowania WSO (Wewnętrznych Służb Ochrony) o przyjeździe grupy ochranianej przez SUFO Securcom. Na miejscu udał się do bramek kontroli bezpieczeństwa, okazał legitymację Kwalifikowanego Pracownika Ochrony, poinformował o fakcie posiadania broni na okaziciela oraz stosownych uprawnień w tym zakresie i poprosił o wpuszczenie na teren obiektu celem załatwienia formalności związanych z przybyciem wycieczki.

Pracownik WSO, [ ] zakazał wstępu na teren Muzeum z uwagi na okoliczność, iż regulamin Muzeum zakazywał wnoszenia broni palnej, bez uprzedniego uzyskania zgody w tym zakresie.

Zawiadamiający poinformował ww. osobę, iż uprawnienie do noszenia broni palnej, które mu przysługuje wynika z ustaw o ochronie osób i mienia oraz z ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, a zatem jest wyżej w hierarchii aktów prawnych od aktu prawa wewnętrznego.

Następnie zawiadamiający przeszedł przez bramki celem uzgodnienia formalności związanych z obsługą wycieczki. W tym momencie pracownik WSO, [ ] wyciągnął do zawiadamiającego rękę próbując go wypchnąć poza bramki. Zawiadamiający zatrzymał się, podniósł lekko ręce na wysokość łokci i poprosił o niedotykanie go i niezatrzymywanie. Zawiadamiający poinformował zarazem ww. osobę o przekraczaniu przez niego uprawnień i naruszanie nietykalności cielesnej zawiadamiającego. Zawiadamiający ponownie poinformował [ ] o przysługujących mu uprawnieniach i zasugerował przydzielenie do niego jednego z pracowników WSO.

Po tej wypowiedzi zawiadamiający udał się załatwić sprawy formalne.

W tym czasie [ ] wezwał szefa zmiany WSO [ ] Wymiana zdań miała analogiczny charakter. Z uwagi na niemożliwość dojścia do porozumienia, zawiadamiający poprosił pracowników WSO o wezwanie policji, mając nadzieję na wyjaśnienie w ten sposób powstałych wątpliwości z uwagi na wiedzę posiadaną przez funkcjonariusza.

Po około 15 minutach na miejsce przyjechał patrol policji. Policjant (z oświadczenia ustnego: [ ] nie okazał legitymacji policyjnej) stwierdził, iż jeżeli regulamin wewnętrzny zakazuje wstępu na teren Muzeum osób posiadających broń palną w takim razie zawiadamiający nie może wejść. Policjant nie uznał argumentacji prawnej zawiadamiającego. Poinformował natomiast zawiadamiającego, iż wydaje mu polecenie zakazujące wstępu na teren Muzeum (analogiczne polecenie zostało skierowane względem Piotra Lesisza). Poinformował także, iż sporządzi wniosek o odebranie koncesji, na podstawie której zawiadamiający realizuje zadania

ochrony osób i mienia. Nadto, zawiadamiający został poinformowany, iż w braku podporządkowania się zostanie zawiadamiającemu i Piotrowi Lesiszowi odebrana broń służbowa. Stwierdzenia te zawiadamiający odebrał jako groźbę.

Działania podjęte przez policjanta oraz pracowników WSO podważyły zaufanie klientów do zawiadamiającego i naruszyły jego dobre imię. Z uwagi na przebieg zajścia, zawiadamiający poniósł szkodę finansową w postaci żądania zwrotu części pieniędzy przez organizatora wycieczki.

Wypada przy tym zauważyć, iż przed dniem wycieczki zawiadamiający przysyłał korespondencję do WSO w Muzeum celem wyjaśnienia przysługujących mu uprawnień, jednak pozostała ona bez odzewu. W trakcie samego zdarzenia zawiadamiający był legitymowany przez pracowników WSO. Z drugiej strony, wylegitymowanie pracowników WSO przez zawiadamiającego spotkało się ze sprzeciwem, który udało się przełamać dopiero po powołaniu się przez zawiadamiającego na ustawowy wymóg okazania legitymacji służbowej.

Dowód: notatka służbowa sporządzona przez zawiadamiającego z dnia 3 maja 2015 roku,
notatka służbowa sporządzona przez Piotra Lesisza,

III. Analiza prawna

III.1 Uprawnienia funkcjonariuszy SUFO do używania broni palnej

Przepisy ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2013 r. poz. 628), w art. 2 ust. 1 pkt 20, stwierdzają, że uprawnionymi do używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej są - pracownicy ochrony, uprawnieni do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.).

Uprawnionymi pracownikami ochrony wykonującymi bezpośrednio czynności związane z ochroną osób, zgodnie ze wskazaną wyżej ustawą o ochronie..., są pracownicy ochrony wpisani na listę kwalifikowanych pracowników ochrony (art. 26 ust. 1 pkt 3). Ich zakres uprawnień w zakresie użycia i wykorzystania broni palnej określa art. 36 ust. 1 pkt 5 tej ustawy.

Niektóre szczegółowe zasady wykonywania ochrony osób z bronią reguluje również powyższa ustawa. Dotyczy to zasad noszenia broni palnej, a mianowicie, art. 40, ustala zasadę noszenia broni palnej tylko wtedy, gdy pracownik ochrony występuje w umundurowaniu lub ubiorze używanym przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną („sufo”), dopuszczając wyjątek wtedy gdy pracownik ochrony wykonuje zadanie ochrony osób w miejscu publicznym. W przepisie art. 41 ustala się dodatkowo zakaz noszenia broni palnej, a mianowicie pracownik ochrony nie może nosić przy sobie

broni palnej, jeżeli wykonuje bezpośrednio zadania w zakresie utrzymania bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas trwania masowych imprez publicznych (do których odnosi się osobna ustawa).

Zgodnie z systemowymi rozwiązaniami ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, uprawnienie do noszenia broni palnej jest w równy sposób nadane funkcjonariuszom, pracownikom i żołnierzom wskazanych tam służb państwowych, w tym samorządowych oraz pracownikom wskazanych instytucji, jak i pracownikom ochrony.

Z uwagi na treść art. 41 ustawy o ochronie..., który explicite wymienia tylko jeden obszar aktywności, na którym zakazane jest noszenie przez pracowników ochrony broni palnej oraz podmiotowo nadanymi uprawnieniami z art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, można podsumować istniejący stan prawny stwierdzeniem, iż **w braku wskazania przez ustawodawcę innych przypadków zakazu noszenia przez pracowników broni palnej, istnieje domniemanie prawa do wykonywania przez pracowników ochrony zadań ochrony z bronią palną w pozostałych miejscach publicznych.**

Należy wskazać, że artykuł 5 ust. 2 pkt 4 lit. c ustawy o ochronie osób i mienia stanowi, iż do obszarów, obiektów i urządzeń podlegających specjalistycznej ochronie przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne (sufo) lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne ze względu na inne ważne interesy państwa należą **w szczególności muzea i inne obiekty, w których zgromadzone są dobra kultury narodowej.**

Do zakresu działania wewnętrznej służby ochrony tamże należy m.in. zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w granicach chronionych obszarów.

Należy podkreślić, że cel i ustawowe uprawnienie pracownika ochrony wykonującego zadanie ochrony osoby udającej się do muzeum jest identyczny z zadaniami pracownika wewnętrznej służby ochrony muzeum lub pracownika komercyjnej firmy ochrony, której zlecono ochronę muzeum. **We wszystkich tych trzech przypadkach, podmiotowe prawo do wykonywania zadań ochrony osób z bronią palną daje pracownikom ochrony wpis na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej i polecenie pracownicze.**

Trzeba również kategorycznie stwierdzić, że ustawowe prawo nie może być kwestionowane poprzez akty wykonawcze niższego rzędu czy regulaminy poszczególnych obiektów muzealnych.

Zgodnie z pkt 5 Rozdziału I Regulaminu ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony muzeów i innych jednostek organizacyjnych podlegających obowiązkowej ochronie, podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury (Dz. Urz. MKiDN z 2002 r. Nr 5, poz. 77), obowiązek zapewnienia ochrony spoczywa na dyrektorsze, który ma prawo wyboru formy ochrony

z uwzględnieniem konieczności zapewnienia bezpośredniej ochrony fizycznej w czasie udostępnienia zbiorów. Uprawnienie do wydania tego aktu ma bezpośrednio swoje źródło w art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie osób i mienia. Postanowienie pkt 5 lit a Rozdziału II Regulaminu stanowi, że do szczegółowego zakresu działania specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych (sufo) w muzeach i innych obiektach muzealnych należy zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w ich granicach. Jest to powtórzeniem treści przywoływanej wyżej normy prawnej, zawartej w § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 1998 r. w sprawie wewnętrznych służb ochrony (Dz.U.1999.4.31 z późn. zm.).

Należy stwierdzić, że żaden ze wskazanych przepisów, wydanych w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie osób i mienia, nie stoi w sprzeczności z równoległym podmiotowym prawem pracownika ochrony do wykonywania zadań z bronią palną w muzeach i innych obiektach muzealnych i osiągania tym samym przez obie strony prawem założonego celu ich działań ochronnych w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa życia i zdrowia osoby zwiedzającej.

W oparciu o wyżej wskazany przepis nakładający na dyrektora muzeum czy obiektu obowiązek zapewnienia ochrony, dyrektorzy muzeów wydają regulaminy z reguły zawierające zakaz wnoszenia broni palnej. Takie postanowienie regulaminu, z zasady konieczne i słuszne, jest traktowane jako podstawa prawna zakazu wejścia pracownika ochrony ochraniającego z bronią osobę lub grupy osób wchodzących.

Pozostaje to w sprzeczności z ustawowo określonymi uprawnieniami pracownika ochrony i prowadzi do takich sytuacji, jak miała miejsce 3 maja 2015 roku w Państwowym Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu. Nadmienić przy tym należy, iż odmowna realizacji uprawnień przez prywatne firmy ochrony prowadzi do powstania po ich stronie odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z podpisanych umów. Prowadzi to zarazem do powstania szkody po stronie przedsiębiorców świadczących usługi ochrony, którym uniemożliwia się wykonywania ich uprawnień wynikających z przepisów obowiązującego prawa.

III.II Wypełnienie znamion przestępstwa

III.II.I Pracownicy WSO

Zgodnie z treścią art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia pracownik ochrony, który przy wykonywaniu zadań przekroczył upoważnienia lub nie dopełnił obowiązku, naruszając w ten sposób dobro osobiste człowieka, podlega karze pozbawienia wolności do lat 5.

Mając na uwadze dotychczasowo uczynione ustalenia nie ulega wątpliwości, iż działania podjęte przez pracowników WSO Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu miały charakter przekroczenia upoważnień jakie osoby te posiadały.

Pomimo legitymowania się przez zawiadamiającego, jak i jego pracownika stosownymi uprawnieniami w zakresie noszenia broni palnej, uniemożliwiono i zakazano im wstępu na teren Muzeum wraz z ochranianą przez nich wycieczką.

Działania te w prostej linii spowodowały natomiast naruszenie dobra osobistego zawiadamiającego jakim jest cześć (por. art. 23 kc). W wyniku bezprawnych działań [ ] oraz [ ] podważone zostały kompetencje zawiadamiającego oraz nadszarpnięta została jego reputacja jako rzetelnego przedsiębiorcy.

Należy również podkreślić, iż ww. osoby działały rozmyślnie, intencjonalnie odmawiając zawiadamiającemu wstępu. O celowości działania pracowników WSO świadczy zarazem ich nastawienie do zawiadamiającego, który uzyskał wgląd w ich legitymacje służbowe dopiero po długim naleganiu i powołaniu się na postawę prawną.

W przypadku [ ] doszło również do naruszenia nietykalności cielesnej zawiadamiającego, co też zostało powyżej opisane. Podczas przechodzenia przez bramki kontrolne osoba ta starała się siłą zawrócić zawiadamiającego, co stanowiło jawne przekroczenie uprawnień jakie jej przysługiwały.

W myśl art. 217 § 1 kk Kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Jak wskazuje się w piśmiennictwie „czyn określony w art. 50 ustawy o ochronie osób i mienia może pozostawać w **kumulatywnej kwalifikacji** z przepisem art. 189 k.k., art. 190 k.k., 191 k.k., a także art. 156 § 1 k.k., 156 § 3 k.k., 158 § 1 k.k., 158 § 2 k.k., 158 § 3 k.k., 159 k.k. i 160 k.k. Możliwa jest również kumulatywna kwalifikacja prawna z przepisami art. 157 § 2 k.k., art. 216 § 1 k.k. i **art. 217 § 1 k.k.**” (tak: Grzegorz Gozdór, Przestępstwa z ustawy o ochronie osób i mienia, teza 8, Prokuratura i Prawo 2003.2.145).

III.II.II Funkcjonariusz policji

Zgodnie z art. 231 § 1 kk Funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Zgodnie z art. 115 § 13 kk pkt 7 kk funkcjonariuszem publicznym jest funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego. Bez wątpienia takim funkcjonariuszem jest zatem policjant.

Analizując powyższy typ czynu zabronionego należy wskazać, iż „zarzut niedopełnienia obowiązków można postawić funkcjonariuszowi publicznemu w wypadku zaniechania ich wykonania **albo nienależytego wykonania, sprzecznego z istotą lub charakterem obowiązku.**” (tak: Hałas [w:] A. Grześkowiak, K. Wiak (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2015).

Nienależyte wykonanie obowiązku na gruncie niniejszej sprawy przybrało postać błędnej oceny sytuacji przed jaką stanął funkcjonariusz policji [redacted] i wydanie zawiadamiającemu polecenia zakazującego wstępu na teren Muzeum.

W doktrynie podnosi się zarazem, iż „jeżeli doszło do przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez funkcjonariusza publicznego, ale nie prowadziło ono do powstania szkody, zachowanie takie może być jedynie podstawą odpowiedzialności służbowej lub dyscyplinarnej (zob. post. SN z 25.2.2003 r., WK 3/03, OSNKW 2003, Nr 5-6, poz. 53). Przez szkodę należy rozumieć zarówno szkodę materialną, jak i niematerialną, w tym krzywdę moralną, co się wiąże z różnym charakterem dóbr, którym może zagrażać omawiane przestępstwo (zob. uchw. SN z 29.1.2004 r., I KZP 38/03, OSNKW 2004, Nr 2, poz. 14)” (źródło j/w.).

W niniejszej sprawie szkoda miała dwójaki charakter. Z jednej strony, zawiadamiający poniósł szkodę w postaci zwróconej części wynagrodzenia. Niewykluczone zarazem, iż zawiadamiający utraci klienta, którego współpraca jest kluczowa dla istnienia jego firmy. Nadto, naruszeniu uległo jego dobro osobiste, w postaci dobrego imienia (czci).

Należy przy tym wskazać, iż funkcjonariusz policji działał z rozmysłem. Świadczy o tym m.in. groźba odebrania zawiadamiającemu koncesji na ochronę osób i mienia, którą funkcjonariusz skierował względem zawiadamiającego w celu zmuszenia go do opuszczenia terenu Muzeum. Z uwagi na powyższe, czyn popełniony przez [redacted] realizuje zarazem znamiona typu czynu zabronionego stypizowanego w art. 191 § 1 k.k. Reasumując, czyn, którego sprawcą był Sebastian Samek należy zakwalifikować łącznie jako przestępstwo określone w art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak we wstępie.

Za zawiadamiającego-pełnomocnik,
adw. Anna Kasolik

Załączniki:

- 1. pełnomocnictwo,*
- 2. notatka służbowa sporządzona przez zawiadamiającego z dnia 3 maja 2015 roku,*
- 3. notatka służbowa sporządzona przez Piotra Lesisza z dnia 3 maja 2015 roku.*

Kraków, dnia 16 czerwca 2015 roku

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

ul. Krakowskie Przedmieście 15/17

00-071 Warszawa

Wnioskodawca:

Mikołaj Bułat,

reprezentowany przez pełnomocnika,

adw. Annę Kasolik

Kancelaria Prawna Adwokaci i Radcowie Prani

pl. Szczepański 5/108, 31-011 Kraków

WNIOSEK

**o podjęcie działań w zakresie dostosowania regulaminów wewnętrznych muzeów podległych,
podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego**

Działając jako pełnomocnik Pana Mikołaja Bułata, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Mikołaj Bułat Securcom specjalizującą w usługach ochrony osób i mienia, w szczególności ochrony wycieczek międzynarodowych, w załączeniu przedkładam pełnomocnictwo, na zasadzie art. 241 k.p.a. niniejszym wnoszę o podjęcie działań w zakresie dostosowania regulaminów wewnętrznych muzeów podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

UZASADNIENIE

Niniejsze pismo dotyczy problemu zakazu wnoszenia broni palnej na teren miejsc publicznych, w szczególności muzeów, przez funkcjonariuszy SUFO (specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych).

Powszechną praktyką stosowanych na terenie ww. obiektów jest obejmowanie ich regulaminami zakazującymi wnoszenia broni palnej. Na gruncie tych zapisów pracownicy WSO (wewnętrznych służb ochrony) sprawujących ochronę nad obiektem uniemożliwiają funkcjonariuszom SUFO wkraczania z bronią palną do chronionego obiektu, pomimo uprawnień przysługujących im w tym

zakresie na gruncie ustawy o ochronie osób i mienia, czy też ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Problem ten najdotkliwiej odczuwają przedsiębiorcy oferujący usługi ochrony osób, w postaci ochrony wycieczek, których pracownicy częstokroć stawiani są w sytuacji patowej. Zakazując im wejścia na teren muzeum z posiadaną bronią służbową nie mogą wypełnić swoich obowiązków w postaci sprawowania ochrony nad turystami, przy czym obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości pozostawienia przez nich broni w służbowym pojeździe, czy też powierzenia jej pracownikom WSO.

Ustawa z dnia 24 maja 2013 roku o środkach przymusu bezpośredniego w art. 20 ust. 1 pkt 20 wśród podmiotów uprawnionych do używania lub wykorzystywania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej są pracownicy ochrony uprawnieni do użycia lub wykorzystania środków przymusu bezpośredniego lub broni palnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia. Uprawnionymi pracownikami ochrony wykonującymi bezpośrednio czynności związane z ochroną osób, w myśl powyższej ustawy są pracownicy ochrony wpisani na listę kwalifikowanych pracowników ochrony (por. art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie osób i mienia).

W kwestii natomiast uprawnień do korzystania z broni palnej na terenie muzeum, koniecznym jest odwołanie się do przepisów art. 36 ust. 1 pkt 5 lit. b ww. ustawy, w myśl których pracownik ochrony przy wykonywaniu zadań ochrony osób i mienia poza granicami obiektów i obszarów chronionych ma prawo do użycia lub wykorzystania broni palnej, w przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. e oraz art. 47 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, tj. gdy zaistnieje konieczność odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na bezpieczeństwo konwoju lub doprowadzenia oraz konieczności zaalarmowania lub wezwania pomocy albo oddania strzału ostrzegawczego.

W doktrynie podnosi się, iż powyższe przepisy wyróżniają trzy odrębne przypadki, w których pracownik ochrony ma prawo do wykorzystania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej:

„Poza granicami chronionych obiektów i obszarów pracownik ochrony ma prawo do użycia broni palnej w przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1 lit. a oraz art. 47 pkt 3 i 6 u.ś.p.b., czyli w przypadkach:

- 1) zamachu na życie, zdrowie lub wolność uprawnionego lub innej osoby albo ze względu na konieczność przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do takiego zamachu czy bezpieczeństwo konwoju lub doprowadzenia;
- 2) gdy zachodzi konieczność zaalarmowania lub wezwania pomocy;
- 3) gdy zachodzi konieczność oddania strzału ostrzegawczego.” (tak: Rafał Kręgulec, Paweł Pajorski [w:] Kręgulec R., Pajorski P., Ustawa o ochronie osób i mienia. Komentarz., WK, 2015).

Powyższe oznacza, iż uprawnienia pracownika ochrony do wykorzystania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej poza granicami chronionych obiektów i obszarów wykracza poza tylko zapewnienie bezpieczeństwa konwoju lub doprowadzenia, a zatem odnosi się również do ochrony osób.

Nadto, wypada zwrócić uwagę na treść art. 40 ustawy o ochronie osób i mienia, który formułuje zasadę, iż pracownik ochrony nosi przydzieloną broń tylko wtedy, gdy występuje w umundurowaniu lub ubiorze używanym przez specjalistyczną uzbrojoną formację ochronną, dopuszczając jednak wyjątek, w przypadku gdy pracownik ochrony wykonuje zadanie ochrony osób w miejscu publicznym.

Piśmiennictwo stoi na stanowisku, iż „wyjątkiem od zasady noszenia broni palnej w sytuacji, gdy pracownik ochrony występuje w umundurowaniu, jest wykonywanie zadań ochrony osób w miejscu publicznym. Celem, który miał na uwadze ustawodawca przy ustanowieniu wyjątku od zasady, było **zapewnienie pracownikom ochrony możliwości efektywnego wykonywania ochrony osobistej osób, która w wielu sytuacjach powinna mieć charakter dyskretny** (G. Gozdór, Ustawa o ochronie osób i mienia..., s. 226).” (*op. cit*)

Rekapitułując, uprawnienia funkcjonariuszy SUFO do noszenia broni palnej oraz jej wykorzystywania zostały przez ustawodawcę określone w sposób wyczerpujący i jednoznaczny. Z całą stanowczością należy przy tym podkreślić, iż są to uprawnienia rangi ustawowej. Tymczasem, jak wskazano we wstępie niniejszego pisma, powszechną praktyką jest uchwalanie dla miejsc publicznych, takich jak muzea, regulaminów zabraniających wnoszenia na teren tych placówek broni palnej. Pracownicy WSO egzekwujący stosowanie powyższych regulaminów ignorują przy tym uprawnienia funkcjonariuszy SUFO do noszenia broni palnej. Tym samym, niezależnie od uniemożliwiania tym osobom wykonywania obowiązków wynikających z wiążącego firmę ochroniarską oraz organizatora wycieczki kontraktu, dochodzi do łamania przepisów obowiązującego prawa.

Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, iż w myśl art. 5 ust. 1 ustawy o ochronie osób i mienia obszary, obiekty, urządzenia i transporty ważne dla obronności, interesu gospodarczego państwa, bezpieczeństwa publicznego i innych ważnych interesów państwa podlegają obowiązkowej ochronie przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne, zaś zgodnie z ust. 2 pkt 4 lit. c ww. artykułu do obszarów, o których mowa powyżej zalicza się muzea i inne obiekty, w których zgromadzone są dobra kultury narodowej.

Pomimo, iż powyższe przepisy przewidują, że na terenach muzeów funkcjonują wewnętrzne służby ochrony nie ma podstaw do wysnucia wniosku, iż okoliczność ta wyłącza uprawnienia pracowników ochrony, którzy ochraniają osobę lub grupę osób przebywającą na terenie muzeum. Takiego twierdzenia nie uzasadnia także § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 1998 roku w sprawie wewnętrznych służb ochrony, zgodnie z którym

do zakresu działania wewnętrznych służb ochrony należy zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w granicach chronionych obszarów i obiektów jednostki. Zapis ten został powtórzony w pkt 5 lit. a rozdziału II regulaminu ogólnych warunków i trybu wykonywania ochrony muzeów i innych jednostek organizacyjnych podlegających obowiązkowej ochronie, podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury.

Zestawienie przedstawionych przepisów prowadzi do konstatacji, iż celem skonstruowania przepisów w powyższej formie było zapewnienie jak najdalej idącego bezpieczeństwa osób zwiedzających muzea, którzy na terenie muzeum mogą liczyć na ochronę pracowników WSO, jak i SUFO.

Należy jednak ponownie podkreślić, iż regulaminy uchwalane dla poszczególnych muzeów zawierają postanowienia, które wyłączają uprawnienia pracowników SUFO mające rangę ustawową. Przykładem może tutaj być regulamin zwiedzania Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau. Jego §3 pkt 7 zakazuje wnoszenia na teren muzeum broni. Postanowienie to nie zawiera żadnych wyjątków, które uwzględniałyby obowiązujące przepisy prawa.

Praktyka WSO, z jaką dane było się spotkać wnioskodawcy polega na bezwzględnym stosowaniu tego rodzaju postanowień, w związku z czym uniemożliwia się funkcjonariuszom SUFO wkroczenia na teren muzeum posiadającym przy sobie broń palną, do czego są uprawnieni.

Sytuacja taka jest niedopuszczalna i godzi w interesy przedsiębiorców świadczących usługi ochroniarskie, którzy działając w zaufaniu do obowiązujących przepisów napotykają na utrudnienia, które uniemożliwiają im wykonywanie działalności gospodarczej.

Mając na względzie powyższe, koniecznym jest dostosowanie regulaminów jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sposób, który uwzględni przepisy rangi ustawowej.

Ze względu na powyższe, wnoszę jak we wstępie.

Za wnioskodawcę-pełnomocnik,
adw. Anna Kasolik

Załączniki:

1. pełnomocnictwo,

Warszawa, 31 lipca 2015 r.

Jacek Miler
Dyrektor
Departament Dziedzictwa Kulturowego

DDK/ 1795 /Z/97/15

Pani
adw. Anna Kasolik
Kancelaria Adwokacka
Plac Szczepański 5/108
31-011 Kraków

Szanowna Pani Mecenas,

w związku z przesłanym wnioskiem p. Mikołaja Bułata dyrektora zarządzającego w Firmie Biuro Ochrony i Ratownictwo SECURCOM z dnia 15 lipca 2015 r., dotyczącym podjęcia działań w zakresie dostosowania regulaminów wewnętrznych muzeów podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego ze względu na *problem zakazu wnoszenia broni palnej na teren miejsc publicznych, w szczególności muzeów, przez funkcjonariuszy SUFO*, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

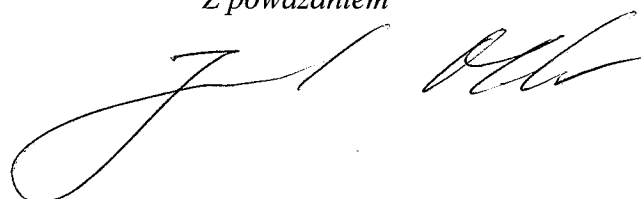
Z wyżej wymienionego wniosku wynika, iż pracownicy ochrony przedsiębiorcy, we wniosku zwani „funkcjonariuszami SUFO”, mieliby stanowić grupę uprzywilejowaną w stosunku do kwalifikowanych pracowników ochrony muzeów działających w ramach wewnętrznych służb ochrony (WSO). Taka interpretacja obowiązujących przepisów nie jest, jak się wydaje, właściwa. Zgonie bowiem z przepisami ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099) kwalifikowani pracownicy ochrony SUFO to zarówno pracownicy WSO jak i pracownicy przedsiębiorcy posiadającego koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia.

Wnioskodawca sugeruje również konieczność umożliwienia przez dyrektora danego muzeum wykonywania czynności ochrony osób na terenie muzeum przez uzbrojonych kwalifikowanych pracowników ochrony podmiotu zewnętrznego, w przypadku, gdzie do zakresu działań własnych, wewnętrznych służb ochrony, należy zapewnienie bezpieczeństwa osób znajdujących się w granicach obszaru i obiektów muzeum. Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu

działalności kulturalnej (Dz. U. z 2012 r. poz. 406, z późn. zm.) dyrektor instytucji kultury zarządza instytucją i reprezentuje ją na zewnątrz, więc spoczywa na nim obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa w muzeum, w tym bezpieczeństwa zgromadzonym zbiorom. Wywarcie niejako presji na dyrektora muzeum, w trybie nakazowym, w odniesieniu do sposobu i trybu zapewnienia przez niego bezpieczeństwa w kierowanej przez siebie instytucji, uniemożliwiłoby mu właściwe wykonywanie obowiązków, a także byłoby sprzeczne z ww. przepisem. Ponadto podstawą do organizacji ochrony w muzeum jest Plan Ochrony Muzeum, za którego opracowanie i wdrożenie odpowiada dyrektor muzeum. W związku z powyższym dyrektor muzeum ma prawo zakazać wnoszenia broni palnej na teren muzeum, o czym powinien poinformować zwiedzających poprzez stosowne zapisy w regulaminie zwiedzania muzeum.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że uregulowanie kwestii deponowania broni służbowej przed wejściem do muzeum nie znajduje się w zakresie właściwości Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W obecnym stanie prawnym pracownicy WSO muzeów są zobowiązani bezwzględnie egzekwować zakaz wnoszenia broni palnej na teren tych instytucji kultury, zgodnie z regulaminami zwiedzania oraz instrukcjami o zasadach ruchu osób i materiałów, stanowiącymi załączniki do planów ochrony muzeów.

Z poważaniem

A large, stylized handwritten signature in black ink, consisting of a large initial 'J' followed by a series of loops and a final flourish.

Piotr Lesisz

Kraków dnia, 4 maja 2015r.

NOTATKA

W dniach 29 kwietnia do 3 maja 2015 r. pełniłem służbę z Mikołajem Bułatem z Firmy „SECURCOM”, polegającą na realizacji czynności ochronnych wobec grupy osób-obcokrajowców, które przebywały na wycieczce na terytorium naszego kraju.

Opis zdarzenia :

W dniu 3 maja 2015 r. około godz. 8:15 wjechaliśmy razem Mikołajem Bułatem i ochranianą grupą osób na parking Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu w związku z wykupionym wejściem i zwiedzaniem z przewodnikiem, byłego obozu zagłady. Po przyjechaniu na miejsce otrzymałem polecenie od Mikołaja Bułata o pozostanie na miejscu i zabezpieczaniu osób chronionych do czasu załatwienia niezbędnych formalności biurowych, związanych z wejściem i zwiedzaniem muzeum przez chronioną grupę.

Po wyjściu z terenu muzeum Mikołaj Bułat powiadomił mnie osobiście, że miał duże problemy z wejściem na teren muzeum i że nie zostaniemy wpuszczeni z bronią służbową na teren muzeum z grupą ochranianych osób, tym samym uniemożliwiając nam realizację obowiązków służbowych wynikających z zawartej wcześniej umowy, w związku z czym wezwał On Policję, w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji. Po około 10-15 minutach przyjechał patrol Policji. Mikołaj Bułat udał się w kierunku pojazdu służbowego przybyłego na miejsce. W między czasie próbowałem wejść na teren muzeum z bronią służbową lecz pomimo poinformowania służbę ochrony w jakim celu chcę to uczynić, nawet nie zdążyłem się wylegitymować i uzyskałem stanowczą odpowiedź NIE, pracownik ochrony nie udzielił mi odpowiedzi czym podyktowana jest jego negatywna odpowiedź, widocznie nie znał przepisów ani regulaminu, być może tak mu kazano mówić. Wróciłem więc do autokaru i czekałem na dalsze dyspozycje nie wzywając Policji, gdyż w tym samym celu została już wezwana.

Po pewnym czasie przez stację otrzymałem informację i polecenie podejścia w do radiowozu, gdyż wyjaśniający całą zaistniałą sytuację Mikołaj Bułat chciał abym był świadkiem rozmowy. Nie zdążyłem dojść do radiowozu i zostałem zapytany przez stojącego tam pracownika ochrony czy ja też chcę wejść na teren obozu potwierdziłem że tak i tu otrzymałem szybką odpowiedź, że też nie zostanę wpuszczony z bronią służbową na teren obozu, bo regulamin tego zakazuje. Jak się później dowiedziałem był to prawdopodobnie szef ochrony, ale do końca tego nie mogę stwierdzić, gdyż osoba ta nie przedstawiła się, a to że posiadam legalnie broń i czy w ogóle ją posiadam nie sprawdziła.

Podczas mojego przebywania w rejonie radiowozu nie rozmawiałem z przebywającymi tam policjantami, jedynie słuchałem dialogu i wypowiedzi zarówno Mikołaja Bułata jak i jednego z obecnych policjantów, jak również rzekomego szefa ochrony. Mikołaj Bułat w sposób wolny i spokojny usiłował wytłumaczyć na podstawie jakich przepisów i uprawnień miał prawo wejść na